

De Rotterdammer – een mensensoort apart

De Rotterdammer is een bijzonder fenomeen.

Wetenschappers hebben jarenlang geprobeerd vast te stellen waar de Rotterdammer precies vandaan komt. Volgens sommige theorieën ontstond hij rond de havens, waar mensen uit alle windstreken elkaar ontmoetten en ontdekten dat je prima met elkaar kunt communiceren zonder daar overdreven veel woorden aan vuil te maken.

Volgens een andere theorie is de Rotterdammer ontstaan uit een ambtenaar die op een maandagochtend besloot dat het allemaal wel wat sneller kon.

Hoe dan ook: de Rotterdammer bestaat.

En hij is herkenbaar.

Niet noodzakelijk aan zijn kleding. Ook niet aan zijn accent. Zelfs niet aan het feit dat hij Rotterdammer is.

Nee.

Je herkent hem vooral aan zijn reactie op problemen.

Een Amsterdammer kan bij een probleem zeggen:

“Jeetje, wat vervelend zeg.”

Een Brabander zegt:

“Ach jongen, komt wel goed.”

Een Limburger zegt:

“Kom, we drinken er eentje op.”

De Rotterdammer kijkt naar het probleem, zucht één keer en zegt:

“Wat moet er gebeuren?”

Dat is de Rotterdamse filosofie in één zin.

Niet lullen, maar analyseren

De beroemde Rotterdamse uitdrukking “niet lullen maar poetsen” wordt vaak verkeerd begrepen.

Men denkt dat de Rotterdammer geen behoefte heeft aan gesprekken.

Dat is onzin.

De Rotterdammer praat namelijk ontzettend veel.

Alleen moet het gesprek ergens over gaan.

Een Rotterdammer kan zonder problemen twee uur praten over voetbal, de haven, een verbouwing, een vrachtwagen, de prijs van benzine, een buurman die volgens hem “ook niet helemaal spoort” en waarom de gemeente iets compleet verkeerd heeft aangepakt.

Maar als je hem vraagt hoe het met hem gaat, krijg je:

“Goed.”

En daarmee is het emotionele gedeelte van het gesprek afgesloten.

De Rotterdammer heeft namelijk een bijzonder efficiënt emotioneel systeem.

Verdriet:

“Gaaf wel.”

Boos:

“Ben er klaar mee.”

Blij:

“Mooi.”

Heel erg blij:

“Lekker.”

Extreem gelukkig:

“Dat is niet verkeerd.”

Het is niet dat de Rotterdammer geen emoties heeft.

Hij vindt het alleen niet nodig om ze allemaal aan iedereen uit te leggen.

Rotterdamse liefde

Dit wordt vooral interessant wanneer de Rotterdammer verliefd wordt.

De gemiddelde Rotterdammer zal niet snel zeggen:

“Lieve schat, jij bent het belangrijkste in mijn leven en iedere dag met jou voelt als een geschenk.”

Nee.

Hij zegt:

“Zal ik vanavond wat meenemen van de Chinees?”

Dat is liefde.

Als hij écht veel van je houdt, neemt hij ook kroepoek mee.

Zonder dat je erom gevraagd hebt.

Dat is in Rotterdam ongeveer het equivalent van een huwelijksaanzoek.

Een Rotterdammer kan bovendien urenlang discussiëren met zijn partner.

Niet omdat hij ruzie wil maken.

Maar omdat hij overtuigd is dat er ergens een oplossing bestaat die nog niet gevonden is.

Het gesprek eindigt meestal met:

“Nou, dan doen we het toch gewoon zo.”

Waarop de partner zegt:

“Dat zei ik drie kwartier geleden.”

De Rotterdammer kijkt haar aan.

“Ja, maar toen was ik er nog niet van overtuigd.”

De Rotterdammer en autoriteit

Er is één ding waar de Rotterdammer moeite mee heeft:

Mensen die hem vertellen wat hij moet doen terwijl hij zelf al weet wat hij moet doen.

Een politieagent zegt:

“U moet hier rechtsaf.”

De Rotterdammer:

“Ja, dat weet ik.”

“Maar u rijdt rechtdoor.”

“Klopt.”

“Waarom?”

“Omdat ik eerst hierheen moest.”

De agent raakt geïrriteerd.

De Rotterdammer niet.

Die vindt het gesprek eigenlijk wel interessant.

Dit is ook de reden waarom Rotterdamse vergaderingen een eigen dynamiek hebben.

Een voorzitter zegt:

“Laten we eerst eens naar het probleem kijken.”

De Rotterdammer:

“Dat hebben we vorige week al gedaan.”

“Dat klopt.”

“En?”

“Daar moeten we nog een besluit over nemen.”

“Waarom?”

“Daar zijn we nu voor bij elkaar.”

“Dus we gaan weer bespreken wat we vorige week besproken hebben?”

“Ja.”

De Rotterdammer leunt achterover.

“Dan ben ik alvast tegen.”

Niet omdat hij tegen het voorstel is.

Maar omdat hij tegen het proces is.

De haven zit in zijn hoofd

Je kunt de Rotterdammer uit Rotterdam halen.

Maar je krijgt Rotterdam nooit uit de Rotterdammer.

Zelfs als hij verhuist naar een dorpje op het platteland, blijft hij Rotterdammer.

Hij kijkt naar een weiland en vraagt zich af waarom er geen kraan staat.

Hij ziet een sloot en denkt:

“Daar kan makkelijk een kade.”

Hij ziet een lege loods en denkt:

“Daar kan je wat mee.”

En als iemand zegt:

“Wat een mooie rustige omgeving.”

Dan antwoordt hij:

“Ja. Maar er gebeurt ook geen reet.”

De Rotterdammer heeft behoefte aan activiteit.

Aan verkeer.

Aan bedrijvigheid.

Aan mensen die ergens naartoe moeten.

Aan een vrachtwagen die achteruitrijdt terwijl iemand roept:

“Ho! Ho! Ho!”

Dat geluid hoort voor hem bij de natuurlijke omgeving.

Rotterdamse humor

De Rotterdamse humor is misschien wel het belangrijkste onderdeel van de Rotterdamse cultuur.

Een Rotterdammer kan je beledigen zonder dat hij je beledigt.

“Wat zie jij eruit vandaag.”

Dat klinkt negatief.

Maar als hij daarna zegt:

“Maar je hebt wel een goeie jas.”

Dan is dat een compliment.

Andersom werkt het ook.

Als een Rotterdammer zegt:

“Dat heb je netjes gedaan.”

Dan moet je goed opletten.

Het kan namelijk betekenen dat hij werkelijk onder de indruk is.

Maar het kan ook betekenen:

“Voor iemand zoals jij is dit verrassend goed gelukt.”

De Rotterdammer gebruikt humor bovendien als sociale smeerolie.

Wanneer iemand valt, helpt hij hem overeind.

Maar eerst zegt hij:

“Gaat lekker, hè?”

Dat is geen gebrek aan medeleven.

Dat is medeleven.

Rotterdam en Amsterdam

Er bestaat natuurlijk een eeuwenoude rivaliteit tussen Rotterdam en Amsterdam.

De Amsterdammer vindt Rotterdam te grof.

De Rotterdammer vindt Amsterdam te duur.

De Amsterdammer zegt:

“Wij hebben cultuur.”

De Rotterdammer:

“Wij hebben een haven.”

De Amsterdammer:

“Wij hebben grachten.”

De Rotterdammer:

“Wij hebben containers.”

De Amsterdammer:

“Wij hebben musea.”

De Rotterdammer:

“Wij hebben mensen die daadwerkelijk werken.”

En daar begint meestal de discussie.

Maar diep vanbinnen weten beide steden dat ze elkaar nodig hebben.

De Amsterdammer is de flamboyante oudere broer.

De Rotterdammer is de jongere broer die ooit zei:

“Hou jij je mooie praatjes maar. Ik regel het wel.”

En vervolgens daadwerkelijk iets regelde.

De Rotterdammer als mens

Onder alle grappen zit echter iets opvallends.

De Rotterdammer is vaak veel warmer dan hij op het eerste gezicht lijkt.

Hij zal je misschien niet vertellen dat hij om je geeft.

Hij zal waarschijnlijk ook niet dagelijks vragen hoe het met je gaat.

Maar als je auto 's avonds kapotgaat op een verlaten industrieterrein, komt hij.

Hij moppert onderweg.

Hij zegt dat je beter had moeten opletten.

Hij vraagt waarom je überhaupt zo'n auto hebt gekocht.

En vervolgens repareert hij het probleem.

Daarna zegt hij:

“Zo. Klaar.”

Je bedankt hem.

Hij haalt zijn schouders op.

“Geen probleem.”

Maar dat was het dus wel.

Hij heeft zijn avond opgeofferd om jou te helpen.

Alleen zal hij dat nooit zo formuleren.

Want gevoelens zijn prima.

Maar je moet ze niet groter maken dan noodzakelijk.

De essentie

Misschien is dat uiteindelijk de kern van de Rotterdammer.

Hij is direct, maar niet per se hard.

Hij is nuchter, maar niet gevoelloos.

Hij is kritisch, maar vaak betrokken.

Hij kan behoorlijk grof uit de hoek komen, maar meestal zonder kwaadheid.

Hij vertrouwt liever op daden dan op woorden.

En misschien is dat precies waarom de Rotterdammer zo herkenbaar is.

Wanneer de wereld ingewikkeld wordt, zoekt hij niet naar een ingewikkelde oplossing.

Hij kijkt naar de situatie.

Steekt zijn handen in zijn zakken.

Zucht.

Kijkt nog een keer.

En zegt:

“Kom op. We gaan het gewoon regelen.”

En waarschijnlijk is dat uiteindelijk de hele Rotterdamse levensfilosofie.

Niet omdat alles altijd goed komt.

Maar omdat er altijd wel iets te doen valt.

En als het echt niet lukt?

Dan drinken we een biertje.

Want zelfs de Rotterdammer weet:

Je kunt niet alles oplossen.

Maar je kunt er in ieder geval samen om lachen.